

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador
Cot

LA REIVINDICACIÓ DE LA IGUALTAT DE TRACTE LINGÜÍSTIC A VALÈNCIA

Vicent Sanchis

Periodista

La fredor dels botxins

Quin fàstic

El règim del 78 és una continuïtat estricta de la legalitat franquista, sense matisos. Això ha estat sempre implícit, però ahir el Consell de Ministres ho va formalitzar, negre sobre blanc, en l'explicació de per què protegeix els exministres de la dictadura de l'acció dels jutjats argentins i de la Interpol. Segons el ministre de Justícia, els crims del general Franco i els seus col·laboradors no es poden perseguir perquè només hi tenen jurisdicció els tribunals espanyols; perquè el Codi Penal de la dictadura permetia matar (Puig Antich o els obrers de Vitòria, tant se val) i, finalment, perquè consideren prescrit qualsevol delictes comès als anys setanta. Punt i final.

Naturalment, el govern espanyol és perfectament conscient que els crims

La interpretació que es fa des de Madrid és que la dictadura de Franco era perfectament legal i legítima. Per això les atrocitats que va cometre el franquisme no són perseguibles

contra la Humanitat són de jurisdicció internacional, al marge del que diguin les lleis i els usos que dictin, internament, els tirans de qualsevol país. I no prescriuen mai. Així que, forçosament, la interpretació que es fa des de Madrid és que la dictadura de Franco era perfectament legal i legítima. Conseqüentment, les atrocitats que van cometre els tribunals, la policia o els jerarques falangistes no són perseguibles i cal protegir els responsables de les reclamacions de la justícia internacional.

En definitiva, el sistema polític espanyol es basa en l'ocultació dels crims i la protecció dels criminals. Ja ho sabíem, però no és sobrer que es vegin obligats a fer-ho explícit contra la justícia internacional i, sobretot, que hagin de donar la cara davant dels milers de víctimes i les seves famílies, que els assenyalen amb el dit amb el món democràtic com a testimoni.

Quin fàstic.

L'expressió "caloret faller" que Rita Barberà va perpetrar en l'acte de la Crida fallera d'enguany ha fet fortuna. A Catalunya ha servit com a combustible per a bromes. Sense entendre el drama i el desdeny que hi ha al darrere, molts catalans se'n riuen. Al País Valencià ha desbordat la paciència dels qui ja no en tenen. Dels qui esperen un canvi necessari en les pròximes eleccions municipals i a Corts valencianes. Això, d'un costat. De l'altre, la relliscada ha facilitat la consigna al Partit Popular, que ha ocupat carrers i places amb la reivindicació del "caloret faller". Caloret d'invierno i d'estiu. Món de folls. El cas és que la broma es pot girar a favor de la candidata popular a l'alcaldia de València, que s'ha tornat als ulls més ingenus encara més tendra i humana. La tendresa del cavall d'Àtila.

PERÒ TOT AQUEST EPISODI DE MAL s'ha convertit en un sànet, tota aquesta anècdota aparent, no hauria d'amagar la categoria. La categoria és que el Partit Popular al llarg de dues dècades a la Generalitat i vint-i-quatre anys a l'Ajuntament de València ha intentat destruir la llengua. L'idioma que reivindiquen com a "valencià" i "no català". Un trist argot que reserven per als actes folklòrics i que no els serveix per a res més. Perquè el català al País Valencià en mans del PP és una traca absurda. Tan absurda, que quan algun dels seus dirigents ha intentat utilitzar-lo en un acte públic del partit ha hagut de retrocedir i passar-se al castellà davant les exigències d'un públic exaltat que exigia ser complagut "en espanyol". Tan absurda, que els diputats populars a les Corts Valencianes només el fan servir per replicar l'oposició.

EL "VALENCIÀ" DEL PP ÉS UN RECURS per reivindicar en aparença un fals valencianisme. És una morralla local sense futur. És un ariet per utilitzar-lo contra "el catalanisme". No és res. Com a ariet, això sí, en aquest darrer tram de la legislatura Alberto Fabra —que el parla només una miqueta millor que Rita Barberà— ha tornat a l'actualitat més trista. Dins la llei de "senyes d'identitat" el govern de Fabra ha nomenat l'entitat momificada *Lo Rat-Penat* com a assessora en "qüestions d'idioma". *Lo Rat-Penat* tampoc és res. Quan va ser fundada el 1878 va servir per desviar qualsevol reivindicació lingüística seriosa cap al jocfloralisme. Durant el franquisme el règim ni tan sols la va

XAVIER PORRATA

N'hi ha que riuen la broma del "caloret". N'hi ha que no entenen la fredor dels botxins

considerar i allà es van refugiar els valencianistes honestos de la república. Va servir per fer cursos de català, però sempre amb magres pretensions. Obligades pels durs moments. En els anys setanta les autoritats locals i els falangistes la van ocupar per convertir-la en el baluard de l'anticatalanisme. Després d'una letargia carregada de subvencions, ara els torna a ser útil per contrarestar-lo a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, un artefacte que va crear Eduardo Zaplana per aquietar Jordi Pujol en el moment del pacte amb José María Aznar i que ara s'havia tornat massa molesta. Massa "catalanista".

AQUESTA SETMANA ACCIÓ CULTURAL del País Valencià i les universitats valen-

cianes han fet públic un document per demanar la igualtat de tracte lingüístic. Una llei i un bon govern que garanteixi els drets dels catalanoparlants. Els castellanoparlants els tenen tots. Òbviament, aquesta pretensió només serà possible si hi ha un canvi de poders. Si el Partit Popular perd l'hegemonia als principals ajuntaments i a la Generalitat. És possible que així sigui, però la gran incògnita són els partits que integren allò que es diu "oposició". Sobre Compromís i Esquerra Unida hi ha, d'entrada, pocs dubtes, però quina actitud tindran davant la llengua catalana el PSOE i Podemos?

BENVINGUDA SIGUI LA INICIATIVA d'una part de la societat civil valenciana que ja demana un compromís polític a favor del català. Maleïda sigui la indiferència amb què des de Catalunya tants i tants independentistes es miren les dificultats de la llengua catalana al País Valencià, les Illes Balears, Aragó o la Catalunya del Nord. N'hi ha que riuen com una broma la insolvència de Rita Barberà i el seu "caloret faller". N'hi ha que no entenen la fredor dels botxins.